

Bibliaóra 2020. május 22-én

Fohász: *Kegyelem nekünk és békesség Istentől a mi Atyánktól és Fiától az Úr Jézus Krisztustól a Szentlélek közösségében. Ámen.*

Kezdő ének: 294. dicséret - Jézus, vígasságom!

Bevezető imádság:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy áldó szavadat várhatjuk, hogy jelenléted ma is megvidámít, éltet és bátor szívet ad. Bizony, tele van a szívünk félelemmel, aggódással, szorongással. Magunkért, szereteteinkért, az egész világért. Köszönjük, hogy bűnből, minden bajból menekülhetünk Hozzád. Kívül harc, bennünk félelem - fogadj el, formáld szívünket, életünket.

Tégy szabaddá minden lehúzó erőtlől, emeld fel tekintetünket, hitünket Hozzád, hogy megteljünk hálaadással, bizakodással, reménységgel. Igéd fényében meglássuk szeretetedet, irgalmadat, üdvösségedet. Hadd tudjuk hittel megragadni ígéreteidet és szívünk engedelmisségével megmutatni irántad való szeretetünket, hálánkat és hűségünket.

Tudjuk, hogy nélkülünk is mindent megtehetsz, nincs szükség a közreműködésünkre, mégis hálás a szívünk minden alkalomért, amikor bevonsz országod építésébe, titkaiba. Segíts, hogy használható eszközeid lehessünk ott, ahova helyeztél minket. Ehhez adj útmutatást, lelki vezetést igéd által ma is. Kérjük, ajándékozz meg Lelked áldó jelenlétével. *Ámen*

Ószövetségi igeszakaszt: 1 Mózes 22. rész

1 Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! 3 Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. 4 A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. 5 Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a szamárral, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. 6 Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. 7 Egyszer csak Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő ezt felelte: Itt vagyok, fiam. Izsák megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz? 8 Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. 9 Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, elrendezte rajta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. 10 De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és megfogta a kést, hogy levágja a fiát, 11 kiáltott neki az Úr angyala az égből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. 12 Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. 13 Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. 14 Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az Úr gondoskodik. Ma ezt mondják: Az Úr hegyén a gondviselés. 15 Az Úr angyala másodszor is

kiáltott Ábrahámnak az égből, [16](#) és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az Úr, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, [17](#) azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint égen a csillag, vagy mint a homokszemek a tengerparton. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, [18](#) és a te utódod által nyer áldást a föld minden népe, mert hallgattál szavamra. [19](#) Ezután Ábrahám visszatért szolgálóihoz, elindultak, és együtt elmentek Beérsebába. Ábrahám továbbra is Beérsebában lakott. [20](#) Ezek után hírül adták Ábrahámnak: Milká is szült fiúkat öcsédnek, Náhórnak: [21](#) Úcot, az elsőszülöttjét, Búzt, annak öccsét, és Kemúélt, Arám atyját, [22](#) továbbá Keszedet, Hazót és Pildást, Jidláfot és Betúélt. [23](#) Betúél nemzette Rebekát. Ezt a nyolcat szülte Milká Náhórnak, Ábrahám öccsének. [24](#) Másodfelesége, akinek Reúmá volt a neve, szintén szült neki: Tebahot, Gahamot, Tahast és Maakát.

Kedves Testvéreim! Nemcsak Ábrahám életének, de az egész Szentírásnak is ez az egyik legmegrendítőbb története. Ábrahám hitét próbára teszi Isten. Mégpedig akkor, amikor már Hágárt és Izmáelt elbocsátotta (ami nem ment könnyen), s így már csak ez az egy fia maradt. Annyi hitpróba van már mögötte, s most egy olyan helyzet áll elő, hogy nem az a kérdés, mint eddig, hogy hiszi-e azt, ami emberileg lehetetlen, hanem ettől sokkal több: bíz-e Isten ígéreteiben akkor is, ha Isten parancsára azokkal ellenkező dolgot kell tennie. Gondoljunk arra, hogy szemben Kánaánnal, ahol gyakran áldoztak a bálvány isteneknek gyermekeket, az Úr az övéinek az emberáldozatot kifejezetten megtiltotta. Még az sem volt ez alól kivétel, hogy minden elsőszülött az Úré. Őket ki kellett váltani a feláldozás alól.

Isten tehát próbára teszi Ábrahámot. Megpróbálja, megkísérli, azaz kísérletet tesz arra nézve, hogy valóban és igazán hisz-e Neki. Azonban könnyű ezt nekünk így látnunk, amikor olvassuk, hogy „*próbára tette*”, de amikor Ábrahámot megszólította, nem mondta neki, hogy „tudod, ez csak egy próba”... Ábrahám „*itt vagyok*” válasza a megszólításra teljes engedelmségről tanúskodik. „*Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!*” Még esély sincs azt gondolni, hogy Isten nincs tudatában annak, milyen rendkívüli kincs ez a gyermek az apja számára, hiszen maga az Úr mondja: fiad, egyetlenegyed, aki a legdrágább a számodra, Izsák (jelentése nevetés). Ez a fokozás jelzi, hogy ez az áldozat egyenlő Isten minden ígéretének, Ábrahám hite tárgyának a megsemmisülésével. Amikor az Úr kihívta Háránból, a múltjától kellett megválnia, most azonban a jövőtől kell búcsúznia. Ez sokkal nehezebb. **Van az embernek joga kérdezni: miért?** Ábrahám nem kérdezi.

Kedves Testvéreim, Isten olyat kér Ábrahámától, amit ép ésszel nem lehet felfogni, sem hittel megmagyarázni - hiszen teljes mértékben ellenkezik az emberáldozat tiltásával és az Izsákhöz fűződő ígéreteivel is. Éppen ezért nincs itt helye az észérveknek, magyarázatnak, egyedül annak a bizalomnak, hogy **Isten tudja, mit miért cselekszik.** Ha olykor, bár messze nem ilyen súllyal, de nehezednek ránk kételyek, legyen előttünk **Ábrahám példája**, aki nem érvelt, nem okoskodott, nem halogatta a dolgot és nem is tagadta meg Isten utasítását. Hanem „*fölkelt reggel* (milyen éjszakája lehetett!), *fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki*”. Amíg Ábrahámnak nem volt fia, több mindennel próbálkozott. De

miután az ígéret valóra vált, hisz, kétkedés nélkül. Maradéktalanul engedelmeskedik. Erre nincs emberileg érthető, elfogadható magyarázat.

Az út pedig nem éppen rövid, hiszen 3 napig tartott, míg a kijelölt helyre értek. Milyen szívvel, mekkora belső vívódással tehetette meg? Nem szól róla az ige. Egyáltalán **nem érzelmi oldalról** közelíti meg az eseményeket. Valamit sejtethetünk abból, ahogyan a szolgáitól elválik: „*Maradjatok itt a számmal, én pedig a **fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok***”. Hiszi-e, tudja-e, vagy csak úgy mondja, hogy *fiammal visszatérünk*? Akkora **titkok ezek**, hogy itt csak mély alázattal, óvatossággal szabad az ígérez közelítenünk.

Hirtelen Izsákra irányul a figyelmünk. Ott lépked apja mellett, aki áldozóként viszi a tüzet meg a kést, ő pedig az áldozathoz való fát. És lezajlik a párbeszéd: „*Apám! Ő ezt felelte: **Itt vagyok, fiam**. Izsák megkérdezte: **Itt van a tűz meg a fa, de hol van a bárány az áldozathoz?***” Izsák viszi a fát a hátán, mint majd Jézus a keresztet. Hol van az áldozati bárány? Őszintén kérdezi, bizalommal, sejtelve sincs az isteni parancsról. „*Ábrahám azt mondta: **Isten majd gondoskodik bárányról az áldozathoz, fiam***”. Nem mondja, hogy te leszel az, fiam. Ábrahám hazudik? Nem, ő rendületlenül hisz és bíz. Olyannyira, hogy ez értelemmel fel nem fogható, meg nem magyarázható. A Újszövetség többek között ezzel a hivatkozással is sorolja Ábrahámot a hit példaképei közé: „*Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor Isten próbára tette, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondattott: 'Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.'* **Azt gondolta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani**. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett” (Zsid 11,17-19)

Csak Krisztus feltámadása fényében lehet ezt így szemlélni. De ott és akkor ez nagy titok volt. Viszont Izsákot teljesen megnyugtatta, hogy Isten majd gondoskodik. „*Így mentek tovább ketten együtt.*” Ketten együtt. Apa és fia, szeretetben, bizalomban. Milyen megrendítően szép kép. Milyen jó lenne sok ilyen bensőséges, szeretetet- és bizalomteljes apa-fiú kapcsolatot látni. Együtt haladni, az Isten színe elé... És úgy történik, ahogyan Ábrahám mondta, hitte-remélte. Csak előbb el kell menni szinte a végsőig, míg Isten megállítja, lefogja a kezét és megmutatja neki a bárányt, amelyről gondoskodott. Mert nem akarja az áldozatot, hanem az engedelmisségben próbálta meg, edzette Ábrahámot, hogy bíz-e Benne, nem kételkedve ígéreteiben, akkor is, amikor arra nincs ésszel felfogható magyarázat. És Ábrahám meggyőződhet róla, hogy **Isten nem kegyetlen**, nem kéri az emberáldozatot, hanem **Ő adja** az áldozati állatot. Ábrahám megtapasztalja, hogy valóság: *az Úr hegyén a gondviselés*. Mórijjá földjén, a kijelölt hegyen, ahol később Jeruzsálem és a templom épült fel, az Úr gondoskodott az áldozatról Izsák helyett, egy kos hal meg ott az oltáron, hogy Izsák életben maradjon.

Kedves Testvéreim, az egyik legszebb ószövetségi kiábrázolása ez az **Úr Jézus helyettes áldozatának**, annak, ahogyan gondoskodott Isten az áldozatra való Bárányról, aki helyettünk szenvedett és halt meg az oltáron. **Ábrahámától Isten nem kívánta azt, amit Ő maga megtett**, amikor feláldozta egyszülött Fiát. Aki feltámadt

és él, hogy mi is élhessünk, és majd feltámadhassunk. Tudjuk-e átélni és megköszönni ezt az áldozatot úgy, ahogyan azt bizonyára Izsák is tapasztalta? Az *Úr hegyén a gondviselés*, a **Golgota hegyén** pedig a keresztt hirdeti, hogy nem kell ítéletre menni senkinek, aki Jézus Krisztus áldozatát, annak lelki hasznát elfogadja. Ő gondoskodott a megváltásról, az áldozatról.

És a Mórija hegyéről van út vissza Beérsebába. Vissza a szolgákhoz, Sárahoz, a háznéphez, az életbe, amely nem lehet már olyan, mint eddig volt, sem Ábrahám, sem Izsák számára. Mert valami rendkívülit éltek át, ki-ki a maga helyzetében. És az mindenképpen megerősítette - mint ami a próbák valódi célja is - az Istenben való hitüket, bizalmukat. Hiszen tapasztalták, hogy **az Úr gondoskodik**, s hogy **Ő hűséges** az övéihez, **ígéreteit megtartja**, és nem akarja az ember halálát, hanem hogy éljen, és ehhez Ő biztosítja a helyettes áldozatot. Az Úr megerősíti az Ábrahámnak tett korábbi ígéreteket utódjára és az áldásra nézve. Ábrahám ezen túl még egy olyan tapasztalatra is szert tett, amit nem lehet elméletileg elsajátítani, csak a gyakorlatban: a legkritikusabb helyzetben sem kell attól félnie, hogy Isten őt elhagyja, becsapja, félrevezeti vagy érvényteleníti korábbi ígéreteit. Szilárd bizonyosságra juthatott afelől, hogy nyugodtan hagyatkozhat az Úr ígéreteire, mert az Ő hűsége mindennél biztosabb. Ez a próbák tulajdonképpeni célja: Megerősödni általuk az élő Istenbe vetett bizalmunkban.

Végül a fejezet utolsó versei Ábrahám otthon maradt rokonsága egyik ágának alakulásáról egyfajta átmenetet képeznek az újabb történethez, amelyben Ábrahám feleséget hozat Izsák számára.

Lukátsi Vilma: MINT ÁBRAHÁM (1Móz 22,1-18)

Menj, vedd válladra a rőzseköteget,
amit az élet rád rakott;
végy magadhoz jó erős kötelet
megkötni az áldozatot.
Aztán végy az oltárról tüzet,
s amikor már ég a fáklya,
akkor... menj a Mórijára,
áldozni... Mehetsz...
Vidd, akit szeretsz!

Add, akit adott neked az Isten,
mint legdrágább ígéretet,
akivel együtt dobban a szíved,
és aki most is benned ég...
Aki érzéseidnek zománca,
munkádra erősugárzás,
köznapi ünnepsugárzás,
neked erő, neked áldás...
Áldozó lehetsz:

Add, akit szeretsz!
De az áldozatod - áldozat legyen!
Jaj, ne a feleslegedből adj!
És ne úgy, hogy neked maradjon.
Úgy adj, hogy te koldus maradj!
Aki szívednek legkedvesebb,
az életednek tartalom...
Ha szól az Isten: Akarom...
Tudd mondani: Odaadom.
Így boldog lehetsz:
Add, akit szeretsz!

Még akkor is, ha vele együtt
a szíved is szétszaggatod...
Nem kíván tőled többet az Isten,
csak amihez erőt adott.
"Engedelmesség több az áldozatnál!"
S ha odaadtad teljesen
az Úrnak engedelmesen:
Hallani fogod: Gyermekem!
A te hited elég nekem,
a többit nem követelem!
Elég volt! Mehetsz!
S vidd, akit szeretsz!

Újszövetségi igeszakasz: Máté ev. 7,15-23

[15](#) Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik báránybőrbe bújva jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. [16](#) Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Tüskebokorról szednek-e szőlőt, vagy bogánckóróról fügét? [17](#) Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. [18](#) Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, a rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. [19](#) Amelyik fa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják, és tűzre vetik. [20](#) Tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.

[21](#) Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. [22](#) Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? [23](#) És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!

Kedves Testvéreim! Az Úr Jézus két komoly veszélyre hívja fel a figyelmet, nyilván Máté evangélista kortársai is kellett, hogy erre figyeljenek. Az **egyik veszély** az, amit kívülről jövő hamis álkeresztyének jelentenek a gyülekezet életére, a **másik** pedig a gyülekezet tagjainak önámító, magukat becsapó gondolkodása önmagukról és az Úr Jézussal való kapcsolatukról.

Először tehát figyeljünk a **hamis prófétákkal** kapcsolatos intelemre. Alapvető óvatosságra tanít ezzel Jézus, meg kell vizsgálni, mi van a szavak mögött, hiteles-e a

magatartás? Nem minden az, aminek látszik. Nem lehet csak a beszéde alapján valakit fenntartás nélkül elfogadni. A hamis próféták nem csendben meghúzódó, a keresztyénekhez csatlakozott vagy sodródott emberek voltak, hanem olyanok, aki hangadó, irányító, vezető szerepre törtek, Istenre és Lelkére hivatkozva. Céljuk érdekében megfélemeztek a gyülekezetet, miközben a **valódi szándékuk: kárt tenni** benne. Ahogyan a farkas kárt tesz a nyájban, ha beszabadul a juhok közé. Farkas természetükkel „báránybőrbe bújtak” - a látszat szerint, külsőleg azonosultak a többiekkel, de valójában „ragadozó farkasok”. **Hívóknak látszanak**, akár ígét is hirdetnek. De előtűnik igazi lényük. Nem tagjai testvérként a közösségnek, mert valamiféle haszonszerzés, kárt okozás vezeti őket. A báránybőr alatt változatlanul farkastermészet van, mert a báránytermészet csak újjászületés, megtérés által adatik.

Az Úr Jézus azt mondja, hogy ilyenek mindig lesznek, mint ahogyan voltak és vannak ma is. Mert nem minden kegyes dolog, ami kegyesen hangzik. Mégsem az ítélkezés feladatát adja tanítványainak. Egyedül az élete tudja az ember szavait **hitelesíteni vagy cáfolni**, a gyümölcs árulja el a fát, mert „*amilyen a fa, olyan a gyümölcse*”. Úgy is mondhatnánk, hogy megvizsgálni, letesztelni és leleplezni azzal lehet a hamis prófétát, ha az életét figyeljük. „**Gyümölcseikről ismeritek meg őket**” - mondja kétszer is az Úr Jézus. A gyümölcs nem is annyira a magatartásuk, mint inkább annak kihatása, következménye a gyülekezetre. Széthúzást, zűrzavart, ellenségeskedést, elhajlást, hitben való elbizonytalanodást okoznak vele, vagy áldást jelentenek a közösség számára.

Azonban, amíg a gyümölcs nyilvánvalóvá lesz, olykor sok idő eltelik, nem jó **elhamarkodottan** ítélni. Türelemre, józanságra, bölcs felelősségre van szüksége a keresztyén gyülekezeteknek, hogy észrevegyék, felismerjék, és ne engedjék kárt tenni azokat, akik hamis szándékkal álltak be közéjük. - „*Amelyik fa nem terem jó gyümölcset, azt kivágják, és tűzre vetik*”. Másra nem jó, csak tüzelőnek. A tűz a bibliában általában az ítéletet jelképezi. Aki ügyködésével megrontja emberek életét, nem kerül el a kárhozatot. „*Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcset*” - mondja Keresztelő János - „*A fejsze már a fák gyökerén van: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcset, kivágatik, és tűzre vettetik*”. (Mt 3,8.10) Amíg így esik róla szó, az még a kegyelem ideje.

A tanítványokra leselkedő **másik veszély** szintén alattomos volt, de ezt már **önmagukban** kellett felismerniük. Jézust Úrnak nevezni hitvallásnak számít, de vigyázzanak, hogy eközben életük ne legyen üres „*Uram, Uram*”-ozás, mert az kevés az üdvösséghez. A megdöbbenő az, hogy akikről Jézus beszél, az Ő nevében hatalmas dolgokat tettek, prófétáltak, gyógyítottak, ördögöket űztek, csodákat tettek. Micsoda gyümölcsök ezek! - mondhatnánk. Az Úr Jézus ezt a tényt nem is kérdőjelezi meg. De a Vele való kapcsolatukkal baj van! Hiába fognak Jézus nevével kapcsolatos eredményekre, csodákra hivatkozni. **Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki Jézust Úrnak nevezi.** És itt nem hitetlenekről van szó, hanem vallásos emberekről. Még látható tettek sem elegendőek és nem helyettesítik az egy feltételt: Ura-e Jézus a szívüknek? Megváltójuknak ismerik-e Őt, Akire hittel rábízták az életüket, személyes kapcsolatban vannak-e Vele?

Az ítéletkor nyilvánvalóvá lesz, hogy a hit engedelmességben nyilvánul meg, az engedelmesség pedig az Atya akaratának cselekvése. Azokról mondja Jézus, hogy ők a családja - „*testvéreim és anyám*” (pl. Mt 12,50), akik nemcsak megtanulták, esetleg emlegetik az Ő nevét, hanem a gyakorlatban valóban Úrnak is ismerik el az életük felett. S mint az Úr alárendeltjei, akarata, azaz igéje szerint élnek.

Az a kérdés, *Testvéreim*, hogy így van-e? **Mondogatjuk vagy éljük is, hogy Jézus az életünk Ura?** Hogyan és mire használjuk, milyen összefüggésben emlegetjük az Ő nevét? Lehet vele hatást elérni, figyelmet felkelteni, a másik megtorpanását előidézni, az Ő neve által nagyon látszani. És tűnhet ez afféle jó gyümölcsnek, de csak az emberek szemében. Jézus azt nézi, ami a szívben van, Övé-e a szív? És ami csak szöveg volt, lehetett akár hatásos is, Őt nem téveszti és nem hatja meg. Félelmetes hallani: „*Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!*” Mert egy dolog számít: **Ismer-e Jézus mint gyermekét, van-e közöm Hozzá?** Félelmetes, amikor az elutasítást hallja az, aki csak az Ő nevével visszaélt, de szíve távol maradt Tőle. Mennyivel másabb, ha tudom, hogy Akiben hiszek, ismer engem és vallást tesz rólam majd az Atya előtt. *Ámen*

Záró imádság:

Kegyelmes Urunk, mély alázattal és bűnbánattal valljuk meg sok belső lázadásunkat, ellenkezésünket, amikor nem értettük, mit miért cselekszel. Bocsásd meg, hogy a próbák között olyan könnyen elbukunk, elfogy a hitünk, bizalmunk, hogy mindig csak jót várunk Tőled és nem tudunk maradéktalanul gondviselésedre hagyatkozni. Könyörülj rajtunk, hogy harcaink, megpróbáltatásaink következtében ne fogyatkozzék meg hitünk, hanem inkább megerősödjön. Hiszen kihez mehetnénk, ha nem Hozzád? Köszönjük mindazt, amit Ábrahám példájából megérthettünk. Áldunk azért, hogy érettünk az Úr Jézus Krisztust adtad a keresztre, hogy Benne bocsánatra, új életre, üdvösségre leljünk.

Kérünk, segíts gyermekeidként élni a világban és néped között. Őrizz meg attól, hogy a látszatra törekedjünk, a szív megújítása helyett. Add, hogy életünk hiteles lehessen azáltal is, hogy valóban Te vagy annak Ura. Ne csak mi tudjunk Rólad, de Te is vallhasd, hogy ismersz minket, hogy a Tieid vagyunk. Segíts bölcs józanságra, áldj meg a megfelelő ítélőképességgel, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól, az igazat a hamistól, nevedet pedig szenteljük meg, és ne éljünk vele vissza.

Kérjük, hogy a sátán támadásai között oltalmazd egyházadat, itt élő népedet is, egyen-egyenként, hogy élhessünk neved magasztalására, élő reménységben és áldásul a körülöttünk élők számára is. Hallgass meg az Úr Jézus Krisztusért. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: *Isten kegyelme, szeretete és Szentlelke maradjon mindnyájunkkal, őrizze meg szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban. Ámen*

Záró ének: 275. dicséret - Az Úr Isten az én reménységem